

обърна та видѣ че войската бѣше завзела само единѣтъ исходѣ на пѣтътъ, трѣгна по диритѣ на Гырджика, но Гырджикѣтъ бѣше вече станѣлъ не видимѣ съ министра когото носяше на гърбѣ.

Но щомѣ Трипани са възсука отѣ улицѣтъ, и ето множество войскари го обградихѣ.

Всички насочихѣ байонетитѣ си врѣзъ него.

— Прѣдай се, разбойнику! извикахѣ, войскаритѣ изъ единѣ гласѣ. — Стойте, ще се прѣдамѣ. . . рече Трипани. — Е, като ще се прѣдадешъ върли си оръжіята! отговорихѣ войскаритѣ, като го замѣрихѣ и истеглихѣ пушкитѣ си. — Ще ги върля! стойте!

И Трипани върли долу пищовѣтъ който държѣше въ рѣкъ и единѣ ханджарѣ що го имаше на кръстѣтъ си.

Войскаритѣ снехѣ излека истегленитѣ си пушки и безъ никаквѣ гузностъ приближихѣ безорѣжниятѣ ужъ злодѣецѣ. Но той, внезапно извади изъ пазвѣ единѣ съ двѣ цѣви пищовѣ и грѣмѣнѣ врѣзъ чиновника та го гѣтна и тѣрти да бѣга гоненѣ изблизу.

Но гледаше че не ще избѣгне отѣ погубелѣтъ, когато ся видѣ че е близу до къщѣтъ на г. Ариста, която бѣше на ѣгълѣтъ тамо дѣто възвиваше улицата.

Намѣри портѣтъ отворенѣ.

Влѣзе вътрѣ прѣди да пристигнѣтъ войскаритѣ да ся насочатѣ на улицѣтъ и да го видятѣ на кѣдѣ кривѣ и дѣ влѣзе. Той тракѣ та затвори врагата и ся намѣри испрѣдѣ стареца Ариста и добрятѣ Янкѣ, които бѣхѣ зинѣли да нададѣтъ выкѣ отѣ уплашванѣ и ужасѣ.

— Млѣкъ! Ни вѣкъ! рече Трипани. — Теодорѣ Трипани. . . рѣкохѣ бащата и момата. — Млѣчѣте. . .

Вратата извѣнѣ ся захлопахѣ силно.

— Млѣчѣте. Млѣчѣте! Не дѣйте отваря. — Какво е станѣло? Какво става? — Да не сте мрѣдѣли отѣ мѣсто.